

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 558/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Burocim, Za Šestnástkou 17, Spišská Nová Ves, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 73/2015 zo 17. septembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Burocim, Za Šestnástkou 17, Spišská Nová Ves, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 73/2015 zo 17. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k zamietnutiu návrhu sťažovateľa, ktorý podal podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a ktorým sa domáhal proti Okresnému úradu Spišská Nová Ves, pozemkovému a lesnému odboru (ďalej len „žalobca“ alebo „okresný úrad“), aby vo veci evidencie zmluvy o postúpení užívania spoločného poľovného revíru ██████████ konal a rozhodol. Krajský súd návrh zamietol z dôvodu nevyčerpania prostriedkov, ktorých použitie osobitný zákon umožňuje, a síce sťažnosti podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení zákona č. 164/2008 Z. z. Sťažovateľ k tomuto uvádza, že *„Súdna doktrína a prevažne judikatúra Ústavného súdu SR však k uplatneniu účinných prostriedkov nápravy poskytuje jednoznačný záver. Nie je možné spravodlivo požadovať od sťažovateľa, aby uplatnil prostriedok na odstránenie nečinnosti, ktorý reálne nemôže poskytnúť žiadnu účinnú nápravu a je na prvý pohľad zrejmé, že ide o prílišnú formalizáciu postupu, ktorej účelom v konečnom dôsledku je len odopretie spravodlivosti a zamietnutie návrhu bez akéhokoľvek právneho posúdenia veci.“*

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že vo veci nečinnosti sa s podnetom obrátil na Okresnú prokuratúru Spišská Nová Ves (ďalej len „okresná prokuratúra“), ktorá jeho podnet vybavila vyrozmenním č. Pd 181/14/8810-7 z 5. decembra 2014, v ktorom mu bolo oznámené, že prokurátorka okresnej prokuratúry vo veci nečinnosti okresného úradu podala žalobu. Krajský súd však žalobu prokurátorky okresnej prokuratúry zamietol uznesením sp. zn. 7 S 144/2014 zo 6. mája 2015. Sťažovateľ tak nemá *„žiadenu účinnú prostriedok nápravy, ako obrátiť sa so svojou argumentáciou na príslušný súd, aby ten dôsledne posúdil namietanú nečinnosť“*.

Podľa názoru sťažovateľa „*krajský súd... odmietol poskytnutie spravodlivosti čisto len z formalistického posúdenia predpokladu prípustnosti návrhu. O to viac je nepochopiteľné, ak krajský súd požaduje od sťažovateľa splnenie ďalších predpokladov na konanie vo veci – teda čistá formalizácia postupu, takýto čisto formalistický prístup však na svojej strane už nenachádza.*“.

Krajský súd svoje závery o neprípustnosti návrhu vo veci sťažovateľa odôvodnil „*nevyužitím prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný zákon, najmä zákon č. 152/1998 Z. z.*“, zjavne však opomenul, že „*od 1. februára 2010 zákon č. 152/1998 Z. z. na ktorý odkazuje krajský súd, je už zrušený a preto pri prísnom formalistickom chápaní rozhodnutia súdu je tak toto rozhodnutie už len z tohto dôvodu arbitrárne, nehovoriac o nepochopiteľnom prístupe, keď správny senát krajského súdu pracuje s neaktuálnymi právnymi predpismi*“.

Aj napriek uvedenému však sťažovateľ zdôrazňuje, že ani pri použití v relevantnom čase platného a účinného zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) nie je sťažnosť podľa tohto zákona prostriedkom, ktorý by bol spôsobilý priniesť vo veci sťažovateľa nápravu proti namietanej nečinnosti okresného úradu. Aj keby sťažovateľ podal sťažnosť okresnému úradu v súlade s § 6 ods. 1 písm. b) zákona o sťažnostiach, okresný úrad by bol povinný túto sťažnosť odložiť, keďže „*v tej istej veci už konala prokuratúra a rovnako – tak ako prokurátorka uvádza – začal konať aj súd. Je tak zrejmé, že senát krajského súdu nesleduje legitímny cieľ § 250t ods. 1 posledná veta O. s. p., ale ide len o odmietnutie spravodlivosti čisto z dôvodu formalistického posúdenia veci. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia ani nezrejmuje, prečo by sťažovateľ mal podať formálnu sťažnosť, ak zo spisu je zrejmé, že správny orgán bol o námietkach voči nečinnosti účastníkmi konania oboznámený a aj napriek tomu nečinnosť žiadnym spôsobom neodstránil.*“.

Za svojvoľný sťažovateľ považuje názor krajského súdu, podľa ktorého si fyzická osoba nemôže osvojovať splnenie podmienky vyčerpania prostriedkov nápravy zo strany

inej fyzickej či právnickej osoby, keďže sťažovateľ „vyžitie prostriedkov odôvodňoval vlastným podnetom na prokuratúru. ... už len samotná skutočnosť, že iní účastníci podali sťažnosti voči postupu správneho orgánu, s čím sa krajský súd po preštudovaní spisu musel oboznámiť, len potvrdzuje formalistické posúdenie veci senátom krajského súdu. Senátu krajského súdu zo spisu muselo byť zrejmé, že Poľovnícka organizácia [REDAKOVANÉ] a rovnako aj vlastníci poľovných pozemkov, v mene ktorých konal jeden zo zvolených splnomocnencov, už dňa 12.3.2014 doručili sťažnosť správne mu orgánu. Ten – presne v intenciách ako uviedol sťažovateľ vyššie, vo veci namietanej nečinnosti sťažnosť oznámením č. OU-SN-2014/03529-007 zo dňa 28. 05. 2014 odložil.“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ zdôrazňuje, že podanie sťažnosti „v danej veci nie je žiadnym efektívnym a ani účinným prostriedkom nápravy voči namietanej nečinnosti správneho orgánu, nakoľko takáto sťažnosť musela a aj musí byť v zmysle zákona automaticky odložená! Zo strany krajského súdu ide len o realizáciu formalistického prístupu v danej veci, účelom ktorého je odmietnutie spravodlivosti.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/73/2015-50 zo dňa 17. septembra 2015 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/73/2015-50 zo dňa 17. septembra 2015 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi... priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1 000,- Eur.“

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje „nadmerným stresom, ktorý... musí prežívať z dôvodu, že krajský súd zjavným spôsobom odmietol poskytnutie spravodlivosti sťažovateľovi, hoc zreteľne neexistovali žiadne dôvody na takýto postup“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru odôvodňuje tým, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bol jeho návrh zamietnutý ako neprípustný v dôsledku nevyčerpania prostriedkov, použitie ktorých umožňuje osobitný predpis, je arbitrárne a v konečnom dôsledku spôsobilo odmietnutie poskytnutia spravodlivosti „čisto len z formalistického posúdenia predpokladu prípustnosti návrhu“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní je tiež posúdenie, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej

moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd zároveň vychádzal zo skutočnosti, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto v súlade so svojou ustálenou judikatúrou nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 317/04 z 21. októbra 2004 judikoval, že prostredníctvom § 250t OSP poskytuje zákonodarca fyzickým osobám a právnickým osobám možnosť domáhať sa súdnej ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaniach pred orgánmi verejnej správy, pokiaľ nekonajú bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným právnym predpisom tým, že sú nečinné. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že súd príslušný rozhodovať o návrhu namietajúcom nečinnosť správneho orgánu musí splnenie podmienky vyčerpania prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, posudzovať individuálne vo svetle okolností konkrétneho prípadu, rešpektujúc účel konania podľa § 250t OSP, ktorým je poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany osobe, ktorej práva alebo právom chránené záujmy môžu byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy v konkrétnom konaní (obdobne aj II. ÚS 236/2013).

Rešpektujúc už uvedené východiská ustálenej judikatúry, úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či závery krajského súdu, ku ktorým došiel v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t OSP vedenom pod sp. zn. 6 S 73/2015, nie sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a teda majúce za následok porušenie sťažovateľom označených práv garantovaných ústavou a dohovorom.

Vychádzajúc z uvedených východísk, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, v ktorom sa predovšetkým uvádza:

„Krajský súd v Košiciach uznesením vo veci 6 S/44/2014 zo dňa 10. 07. 2014 zastavil konanie o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, t. j. Okresného úradu Spišská Nová Ves, pozemkový a lesný odbor - oznámenie z 20. januára 2014 č. OU-SN-PLO-2014/00065, ktorým odporca oznámil navrhovateľovi, že prerušuje konanie, resp. že vo veci nemôže konať, lebo na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi sa vedie konanie pod sp. zn. 7 C/348/2013 o vyslovenie neplatnosti priebehu zhromaždenia vlastníkov PR Jamník, konaného 02. 05. 2013 s tým, že vo veci bude pokračovať až po právoplatnosti rozsudku v danej veci. Súd vo veci konanie zastavil z dôvodu, že ide o také rozhodnutie, ktoré nepodlieha súdnemu prieskumu.

Krajský súd v Košiciach uznesením vo veci č. k. 7 S/144/2014-64 zo dňa 06. 05. 2015 zamietol návrh Okresného prokurátora Spišská Nová Ves o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, t. j. Okresného úradu Spišská Nová Ves, pozemkový a lesný odbor vo veci rozhodnutia o žiadosti Poľovníckej organizácie [REDAKOVANÉ] zo dňa 07. 01. 2014 o zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru z dôvodu, že na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi pod sp. zn. 7 C/348/2013 sa vedie konanie o neplatnosti priebehu zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov, v ktorej sa tvrdí, že zmluvu o užívaní poľovného revíru z 01. 01. 2014 mali uzavrieť aj vlastníci a ju podpísať, pričom z fotografie náhrobného kameňa vyplýva, že títo zomreli pred uzavretím zmluvy. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu, ale aj zo samotného návrhu navrhovateľa jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ vo veci vedenej u odporcu pod č. OU-SN-PLO-2014/00065 nie on, ako fyzická osoba, ale Poľovnícka organizácia [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] podala podnet na Okresnú prokuratúru v Spišskej Novej Vsi dňa 11. 03. 2014 na preskúmanie postupu správneho orgánu v konaní o zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru. Na základe

tohto podnetu okresná prokuratúra upozornila odporcu, aby vo veci konal v súlade s ustanovením § 16 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. Odporca na základe tohto upozornenia listom zo dňa 24. 06. 2014 žiadateľa Poľovnícku organizáciu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na predloženie splnomocnení. Na túto výzvu reagoval navrhovateľ dňa 07. 07. 2014 a doručil dôkazy. Okresný prokurátor v Spišskej Novej Vsi dňa 05. 12. 2014 podal žalobu podľa § 35 ods. 1 O. s. p. podľa § 250t ods. 2 O. s. p. na Krajský súd v Košiciach a ako už bolo uvedené, krajský súd uznesením zo dňa 06. 05. 2015 sp. zn. 7 S/144/2014-64 návrh okresného prokurátora zamietol.

V danej veci ako to vyplýva zo samotného návrhu navrhovateľom je fyzická osoba [REDAKOVANÉ]. Z obsahu jeho návrhu, ale ani z pripojeného administratívneho spisu, ani pripojených spisov Krajského súdu v Košiciach nevyplýva, že by navrhovateľ ako fyzická osoba v súlade s citovaným ustanovením § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pred podaním tohto návrhu tvrdil, resp. preukázal, že vyčerpal prostriedky, ktorých využitie na nápravu umožňuje osobitný zákon, spravidla zákon, ktorý ukladá správne orgánu konať, ale nemožno vylúčiť aj iný zákon, teda nielen využitie zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, ale predovšetkým využitie zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach.

Navrhovateľ sa síce obrátil listom z 05.05.2014 na Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, ale nie so sťažnosťou na nečinnosť správneho orgánu, ale žiadal o poskytnutie záväzného stanoviska k § 16 zákona č. 274/2009 Z. z.

Navrhovateľ ako fyzická osoba si nemôže osvojiť, že vyčerpal prostriedky, ktorých využitie umožňuje osobitný predpis, lebo on ako fyzická osoba, navrhovateľ v danom prípade takúto možnosť nevyužil a nemôže si osvojiť, že možnosť vyčerpania prostriedkov na nečinnosť využila iná fyzická osoba, resp. právnická osoba, ako to vyplýva zo samotnej žaloby Okresného prokurátora v Spišskej Novej Vsi zo dňa 05. 12. 2014, že listom z 11. marca 2014 sa na neho na základe podnetu obrátila Poľovnícka organizácia [REDAKOVANÉ] na preskúmanie postupu správneho orgánu. Je pravdou, že aj navrhovateľ sa obrátil na Okresnú prokuratúru Spišská Nová Ves - opatrenie proti nečinnosti a táto listom z 05. 12. 2014, t. j. v deň, keď podala žalobu na Krajský súd v Košiciach podľa § 35 ods. 1 a § 250t ods. 2 O. s. p. mu oznámila, že už podala žalobu na krajský súd.

Keďže v danom prípade navrhovateľ ako fyzická osoba nepreukázal, že vyčerpал prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis na nečinnosť správneho orgánu, z ktorého dôvodu je návrh v danom prípade neprípustný, keďže nevyčerpал prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný zákon, najmä zákon č. 152/1998 Z. z., a preto súd návrh ako neprípustný podľa § 250t ods. 4 posledná veta zamietol.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo ratifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd považuje vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa za potrebné pripomenúť aj to, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania požadovať, aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý sám predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že skutkové a právne závery krajského súdu v predmetnej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a ústavne akceptovateľné.

Sťažovateľ argumentuje prílišným formalizmom pri posúdení podmienky vyčerpania právnych prostriedkov nápravy, splnenie ktorej sa vyžaduje na to, aby sa navrhovateľ mohol úspešne domáhať rozhodnutia, ktorým všeobecný súd vysloví povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

V konkrétnych okolnostiach prípadu bolo podľa názoru ústavného súdu, ktorý korešponduje s názorom krajského súdu, možné využitím sťažnosti podľa príslušných ustanovení zákona o sťažnostiach ako právneho prostriedku nápravy rozumne očakávať naplnenie účelu, ktorým je poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany sťažovateľovi, ktorého práva alebo právom chránené záujmy mohli byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy aj bez ingerencie zo strany súdnej moci. Predpoklady, splnenie ktorých sa vyžaduje na to, aby sa navrhovateľ mohol úspešne domáhať rozhodnutia všeobecného súdu, je potrebné posudzovať v konkrétnych okolnostiach prípadu a vždy s ohľadom na osobu navrhovateľa, ktorý sa takéhoto rozhodnutia domáha.

Sťažovateľ predovšetkým namieta, že v prípade podania sťažnosti by táto musela byť okresným úradom podľa zákona o sťažnostiach odložená, keďže vo veci, ktorá je predmetom sťažnosti, „*už konala prokuratúra a rovnako – tak ako prokurátorka uvádza – začal konať aj súd*“. V súlade s § 6 ods. 1 písm. b) zákona o sťažnostiach je však dôvodom odloženia sťažnosti súčasné konanie vo veci, ktorá je predmetom sťažnosti, príslušným orgánom verejnej správy a všeobecným súdom, prokurátorom, prípadne iným orgánom činným v trestnom konaní. Zo sťažnosti a rovnako zo samotného napadnutého uznesenia krajského súdu však vyplýva, že ani prokurátor a ani všeobecný súd v čase rozhodovania o návrhu sťažovateľa (17. septembra 2015, pozn.) nekonal [„*Okresný prokurátor v Spišskej*

Novej Vsi dňa 05. 12. 2014 podal žalobu podľa § 35 ods. 1 O. s. p. podľa § 250t ods. 2 O. s. p. na Krajský súd v Košiciach a ako už bolo uvedené, krajský súd uznesením zo dňa 06. 05. 2015 sp. zn. 7 S/144/2014-64 návrh okresného prokurátora zamietol“ (citované z napadnutého uznesenia krajského súdu)]. Z uvedeného dôvodu možno túto námietku sťažovateľa kvalifikovať ako neopodstatnenú.

V náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 156/03 z 29. januára 2004, na ktorý sťažovateľ v sťažnosti odkazuje, síce ústavný súd dospel k záveru, že formalistické posúdenie predpokladu prípustnosti návrhu namietajúceho nečinnosť orgánu verejnej správy zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych podmienkach označenej veci však sťažnosť bola orgánu verejnej správy podľa zákona o sťažnostiach podaná, nedošlo však k jej zákonom predpokladanému vybaveniu príslušným orgánom verejnej správy. Z uvedeného dôvodu sa vec sťažovateľa v konkrétnych okolnostiach odlišuje od veci, ktorá bola predmetom preskúmania ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 156/03.

Argumentácii, ktorou sťažovateľ namieta aplikáciu v čase rozhodovania krajského súdu neplatného a neúčinného právneho predpisu (zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení zákona č. 164/2008 Z. z.) je bezpochyby potrebné prisvedčiť, keďže v relevantnom čase bolo na mieste aplikovať zákon o sťažnostiach. Toto pochybenie krajského súdu ale podľa názoru ústavného súdu nedosahuje takú intenzitu, aby samo osebe zakladalo ústavne relevantný dôvod na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý, a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti

v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Vzhľadom na skutočnosť, že záver krajského súdu o nevyhnutnosti splnenia podmienky vyčerpania opravného prostriedku (sťažnosti) považuje ústavný súd za udržateľný, teda taký, ktorým nemohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru, porušenie zákonnosti spočívajúce v „odkaze“ všeobecného súdu na povinnosť vyčerpania opravného prostriedku podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení zákona č. 164/2008 Z. z. nedosahuje takú intenzitu, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala reálnu možnosť na to, aby ústavný súd vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Napadnutým uznesením krajského súdu v konečnom dôsledku nemohlo dôjsť k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy

a ani do jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júla 2016